

Vort Blad.

Det sker en Gang imellem, at vi ved vore Medlemsmøder her paa Landet kommer til at tale om vort Blad, og saa kan der bive sagt omtrent følgende: »Hvad skal vi med det Blad? Det har ingen Forstaaelse af Forholdene paa Landet, og det indeholder saa meget, som kun vækker Latter og Forargelse her. For Eks.: al den Skriven, der var om »Fr.«, »Frue« og »Frøken«, og nu sidst, Forslaget om en Forsagelses- eller Spareuge. Et saadant Forslag kunde slet ikke komme frem i en Landkreds; thi her véd man, at den Husmoder, som vilde spare paa Maden for at faa Penge til Kvindesagens Fremme, hun vilde kun opnaa at udlevere baade sig selv og vor Sag til Haan og Latter blandt Venner og Modstandere. Man maatte meget hellere se at spare lidt paa de store Hatte.« — »Nej,« siger en anden, »det vil Damerne i Byerne nok ikke synes om.« Jeg mener nu, at man helst maa lade hver Kreds selv bestemme, hvorledes de faar Penge i Kassen. Kan vi saa ved Lejlighed lære lidt af hverandre, saa siger vi Tak.«

En tredje mener, at det var meget bedre, hvis Medlemmerne var fri for at holde Bladet, saa blev Aarsbidraget mindre, og man kunde faa mange flere Medlemmer. Naar blot en eller to i hver Kreds holdt det, saa var det alt, hvad man behøvede for at følge med.

Ja, saadan tænker og taler man her ude paa Landet, og jeg maa tilstaa, at jeg synes, at de har Ret i mange Ting. Der er dog et Punkt, hvor jeg er af en anden Mening, det er angaaende Bladets Betydning. Jeg tror, at det er af stor Betydning, at vi har et Blad, og at det kommer til hvert Hjem.

Jeg har derfor tænkt, at det var godt, at »Kv. og Samf.« fik lidt at vide om, hvad der rører sig her, saa kunde det maaske ved Lejlighed oplyse os lidt om Bladets Betydning i Kampen for Kvindens politiske Valgret*). Naar saa Medlemmerne mærkede, at Bladet havde et vaagent Øje og et aabent Øre for alt, hvad der rører sig baade i By og paa Land, da vilde de sikkert faa Bladet kært, og hvis de saa en Gang imellem vilde skrive lidt til det om Spørgsmaal, som ligger dem paa Sinde, saa kunde Bladet maaske derigennem vinde mere Kendskab til Provins- og Landsbyforhold.

*) »Kv. og Samf.« bringer aarlig gennemsnitlig c. 50 Artikler eller Meddelelser om dette Spørgsmaal. Forhaabentlig bidrager dette dog lidt til at vække Interessen.
Red.

Kunde en saadan gensidig Vekselvirkning komme i Stand*), da vilde sikkert meget være vundet.

En af Bladets Venner.

Et ungt Menneske eller en ung Dame

— helst med Realeksamen — kan til 1ste November faa Plads paa Thisted Amtstue.

Ovenstaaende Avertissement har jeg fornylig fundet i Thisted-Bladene.

Det er jo ikke mere saaledes at man i Nutidens Dagblade kan træffe følgende Bemærkning, som i sin Tid toges for god Latin:

»Ved Mødet var tilstede mange Mennesker (og Kvinder)«.

Man er jo kommen saavidt, at man i det mindste kalder Kvinder for Mennesker — selv om man ofte vil unddrage dem Menneskeretigheder. Der er derfor heller ingen Grund til længere at blive staaende ved den gammel-dags Sprogbrug, der forudsætter, at et »ungt Menneske« er et Mandfolkefrø og kan slet ikke være af Hunkøn.

Kunde ovenstaaende Avertissement ikke lige saa tydeligt have udtrykt Meningen, hvis der havde staaet »Et ungt Menneske — Herre eller Dame — osv. — Eller »En ung Herre eller Dame«. — »En ung Mand eller Pige? Kunde det ikke? Jeg spørger blot. Og jeg vilde ønske, at en af de klogere Læsere vilde svare.

Vita.

Vi har modtaget følgende:

Om human Slagtning.

Maaske kan det siges, at her er ikke rette Sted for dette Spørgsmaal, det hører ind under »Foreningen til Dyrenes Beskyttelse«, som netop har taget det op og paa sin Kongres i Sommer vedtog at fremkomme med en Henvendelse desangaaende til Rigsdagen — men det er jo ofte blevet udtalt, at Kvindens Medvirkning dér vilde være gavnlig, særlig i Sager, der bør behandles med lidt Følelse, og hvor det gælder om Raad for Uret, og da det her drejer sig om en gammel, bogstavelig blo-

*) Redaktionen nærer intet højere Ønske.